

У Новоме Саду 20. Фебруара 1889.

„Стармале“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду Ручописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 13) — Претплата и све што се тиче администрације пиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Коме треба. . .

Коме треба атентата
— Шитао ме јуче неко —
Атентата и „зецова“
(Ал наравски, подалеко) ?

Коме треба изгнаника
Бар неколико заверени
И њихових крвних смера
(Ал наравски, измишљени) ?

Ко то воли да с' напуни
Пиштољ сачмом (ал од греша)
И на њега да се шкљоцне
(Ал наравски, из Букреша) ?

Коме треба да се о том
Пише, чита, збори, чује,
И понеки да га жале
(Али сам да не верује) ?

Јадан ли је, ком то треба,
Па ма био у панциру.
Треба — ком је устав сирдња
Надрљана на папиру.

Те ујдурме онај треба
Ко би за њих да се хвата,
Па са њима да оправда
Дела худа и саката.

Те смицаљке онај треба
Ко с' не жаца ни најмање
Да заплете разне ковце,
Да замрси худо стање.

А који је тај делија,
Што се таким перјем кити ?
— Није нужде ја да кажем,
Кад ће свако погодити.

— р —

Ово—оно.

Осим новог снега није било за последњих дана врло важних новости. Да се француска поновила са новим министарством, то човек чим чује, таки и заборави, — но боља су и така министарства, него она, на које је већ и бог заборавио. Ново министарство у Паризу добија своје име по своме председнику Тирару. Кажу како ће ти раритети изложбу обогатити. Али већ сад смо чули да неки те неки Тирарово министарство сравањају са министарством Николе Христића, — то нас је у први мах изненадило, ал после смо увидели, да у неку руку имају и право: и Тирар и каллар свршују се са ар (и ми би молили нашег песника ар Ар-а, да и достојно и праведно опева). Друга је сличност што ново француско министарство долази на владу само по невољи парламентарној, а старо министарство у Србији остаје само по вољи краљевој. Има још једна сличност: ако је истина, да је Тирарово министарство само за изложбу, онда за цело и у Христићевом министарству има која цепенница, која би целу земљу огрејала, кад би је на жртвенику српске уставности изложили, или кад би и њих на париску изложбу (без ретур-карте) послали.

* * *

И ми се спремамо да прославимо петстогодишњи дан битке косовске. Та прослава већ унапред баца своју сенку, — средиштњем одбору већ се нешто догодило, што „није могло ни у сну сањати“. Али кад

нам не дају сањати, онда баш већемо ни спавати, — тако ми поручујемо часноме и свесноме средиштњем одбору. — Сви ми знамо како је важан петстолетни спомен тога кобног дана; али „Наше Доба“ не имајући друга посла, потрудило се да нам и оно то исто докаже. Само што је њој Раваница (где леже свете кости Лазарева) врло близу, па се могла Пештанска господа и сами растужити кад би видели мирну и достојанствену тугу изражену на нашим лицима, па би добро било ту господу од таког сентименталног сачешћа поштедити. Даклем (по мудровању „Нашег Доба“) општи парастос не треба да буде на гробу Лазареву, то није српски обичај, него мало даље (писл вајтер), — а у Раваници би тога дана могли доћи господа начелници, бележници, шумари, лугари и жандари, да са црним вином прелију добре залогоје манастирског ручка у своје желуцу. Али при томе предлогу „Нашем Добу“, као и обично, није дотрјала доследност; јер кад већ хоће да косовску прославу отисне мало даље, онда би доследност морала пришапнути: „што даље, то боље“ (је вајтер, десто бесер), — дакле н. пр. на самоме Косову. Али тако далеко не може „Н. Д.“ да иде, — јер нема путва листа из Пеште. Међу тим главно је то, да у Раваници на Видов дан буде што мање света и што већа мртва тишина. „Где год је најмањег трага, најмање успомене од косовских јунака свугда нека се слави слава“ — тако нас саветује „Н. Д.“ — а пошто тога трага и те успомене има свугде и свако, онда треба свако да остане код своје куће, па нека чита „Наше Доба“ у спомен, ако не на Милоша Обилвића, а оно на Вука Бранковића.

Не знам хоће ли ко послушати благонамерни савет нашег добошара, али до Видова дана има још неколико месеца, па ко зна, кад су оне пре две го-

дине могли богови послати неке богиње (козице) да осујете Штросмајерову прославу, што не би ти исти богови могли и сада послати те исте, или сличне невидљиве козице (мал' не рекох козлице), па да свога и општег здравља ради преспавамо Видовданску прославу. Но ако су се те козице већ отрцале, онда, као *ultimum remedium* има „Турски Народ“ у цепу, у приправности једно откровеније. Онда би он пронашао, да оне свете мошти, што их толико година у Раваници целивамо, да то нису мошти кнеза Лазара, већ да су то кости шукундеде онога пекарског калфе, коме је ваш Бранко из прекомерне учтивости свој гроб уступио и кога смо ми, без турског благослова, ипак на Стражилово пренели.

Даклем ми треба сваку могућност да предвидимо и према томе да се удесимо, како не би на сам Видовдан рекли „то нисмо могли ни сањати“. Ми можемо свашта, па и што неповољно сањати, али онда да бог да да се обистини она пословица, која вели:

Сап је лажа а бог је истина.

Ђира. Шта, зар господа Чеда и Владан још нису ступили у коју извесну партију?

Спира. Јок! — Они држе да је много достојанственије причкати, не би ли се од куд г. Ристић збунио, па он уступио к њима.

Ђира. Ја од неког доба у београдским новинама

ПОДЛИСТАК.

Неколико одломака

из живоша мајстор Тозгала и мајстор Салантаћа
(прокљувио Павел.)

(Свршетак.)

Да на том није могло остати, то је била јасна ствар, јаснија него логика и појетика др. Стеве Павловића јер м. Тозгало би морао свиснути од чуда кад би на њему остала лага, и због тога се десило ево ово:

Једног дана после оне комендије отако је м. Тозгало вино. Дође и м. Салантаћ па хоће да пије, ал' овај не да „То је — вели — за то, што си ме онако насамарио.“ Иште м. Салантаћ за новце, ал' овај не да ни за новце. Кад је видио шта је а он седио још мало, па пође кући. Кад је изишао из подрума, шапне м. Тозгало своје служи нешто на уво и овај изађе за м. Салантаћем, стигне га на канидику и шапне опет њему нешто. Мајстор Салантаћу се чисто очи засијаше:

„Ха, бог да прости, то ће бити за оно. Идем одмах ал' зацело?!“

„Зацело! Ја ћу кашљати и то је онда знак.“ Салантаћ оде а слуга се врати.

„Јеси л'?“

„Јесам.“

„Па, хоће л'?“

„Е, не ће штети!“

„Добро је.“

М. Тозгало одмах илиће из подрума, донесе неки шафољ па га мете на последње буре баш испод баце, па ради свој посао даље.

Није прошло ни фртаљ сахата, а на пољу се чуло кашљање, из подрума исто тако, а кроз бацу се одмах за тим „тајанствено“ пуштала цев од трске у подрум. М. Тозгало гурне слугу, овај одмах приђе баци, довикне му да је добро потривио, јер у подруму баш никог осим њега нема и намести му цев у шафољ.

Е сад нико сретнији од м. Салантаћа те почне душмански вући. Повуче једаред, — нема ништ. Повуће други пут, сиром сав се напео ко штене у бари; није то шала, цев од хвата дугачка, треба ту повући! — не ма ништ. Кад је повукао трећи пут ударише му сузе на очи, ал' сад није било за бадава, јер су пуна била и уста и нос. Непусти цев па почне и кашљати и кијати јер у шафољу није било вино, него — сирће.

Док је он вукао м. Тозгало је био изван себе од радости, а кад је чуо како шушти кроз цев, он лего на земљу па све се савија од смеја.

виђам да се спомиње неки Лициказ. Ко је тај Лициказ, — какав је то Лициказ?

Спира. Е мој брајко, није то Лициказ. Ал кад би тај своје право лице казао, ти би тако познао, да је то Коста Здравковић.

П у с л и ц е.

□. Пештански ђаци сад посе на својим капама три значајне речи: Слобода. Једнакост и Браћинство. То је леп украс капни, — *hanem mi keveset fogung belüle kapni.*

×. Заиста су лепе те нове капе пештанских ђака; имају пуно смисла. Штета само, што се и са тим капама може ветар терати.

⊗ Нека каже ко шта хоће, али ми долазимо до уверења, да није згорег каткад мало и демонстрирати.

⊕. Ово истина и Београдски ђаци демонстрирају каткад против „Тингл-тангла“, јер то је отров за наше чисте и безазлене нарави, — ал за то ипак остаје министарство Христићево.

✱. Да је сада жив пок. кнез Милош, он би за цело заповедио бивш. министру Ракићу, да мора сам попуштити ово ђубре, што га је лиферовала крагујевачка компанија под именом дувана. Овако нема ви

Шта је он њима кроз бацу казао то је било њино, ал' само он од тог доба није више ни слатког вина о берби на цев пио.

М. Тозгало је тиме себи извојевао сатисфакцију, а м. Салантаћ после опро уста (Тозгаловим вином), и они су опет добро живели све до св. Вартоломија, а онда се догодило нешто, о чему филозофи никад ни сањали нису.

* * *

Јеврем Букало из Ш. осим тога што је био Јеврем Букало, био је још и кум м. Тозгалу. Био му је баш „дебели“ кум, а и доликовао му је тај „епитетон“ јер је за цело био дебљи бар за по киле од макар ког манастирског игумана. Вина (особито рђавог) није баш марио а ипак онај спадало, онај м Тозгало каже за њега:

... „да му вивце тако „горко“ пада,
к'о швигарцу швигарница млада,

а што се тиче изображености му, више је марио за чашицу доброг шилерца него за естетику.

Боза Шункаш је био — прквењак, т: осим тога што је о изборима ишао да разноси цедуље владиног кандидата и да сваком оном, који је не прими, разбије нос, осим тога што се сваки дан морао два ред трезнити, осим тога што је у очи сваког свеца из свију кандидата морао да одаспе вејтина у своју флашицу, па да носи кући, осим

бар мало хумористике у тој целој Србијанској трагедији.

✕. Сад нешто повине зуцају о кнегињици Илсилантијевој. Ми не знамо, да ли је та дама лепа и богата, али ако се на тај корак одважи, мора бити да је велики јунак.

⊗. За Фетера, који је провеверио новце разних порезника и употребио их на изборне цели, не морају платити они који су оштећени, него штету мора накнадити новосадска варош; дакле опет они, који нису криви. Ако што од тих новаца претече, употребиће се на подизање статуе краља Матије Праведног, (јер права је лепа утеха, треба је се сећати).

××. Чујемо да Гарашавин у свом месечном Погледу пише чланак под насловом „Суверен народ“, — то је јачно *Seitenstück* к оној његовој изреци о „Безобразном јавном мњењу“.

⊗. Ако г. Јов. Ристић још једаред наздравн каплару Николи, онда се може лако догодити, да ће тај господин у пуном здрављу на мнистарској столици преживети и 14. септембар, а ми се можемо тешити са нашим равнодушијем.

⊗ Све су се европске државе ради осигурања мира задужиле и презадужиле. Сад се вели да је и Русија кренула зајам од неких 700 милијона рубаља. Е, ако сад ни тиме није гарантован вечити европски мир, онда не знам кад ће бити.

тога што је морао, кад пона одвија попадију од куће, држати њему, а кад попадија одвија попу, држаћи њој страну, и осим још много што-шта, — спадало му је још и то у дужност, кад ко умре да га огласи т. ј. ако плаће.)

М. Салантаћ је био свечар. Ту је био и Бода, но не за дуго јер дође једво дете, да иде да огласи његовог „чичу.“ Мајстор Тозгало није због посла могао да дође. Бода је још мало седио, па онда хајд на посао! Кад је већ изишао из куће, падне нешто м. Салантаћу на помет, па терај за Бодом! Стигне га, и после неког малог пушарања онај оде а овај се врати.

Звоно је тек престало а м. Тозгало је већ јурио у Ш. јер му је кума Јеврем умр'о. Баш и тај „аусцерунг“ дође многом главе, мислио је он у себи а кад је већ и кућу његовог кума Јеврема угледао, није могао, сиромах, ништа да мисли. Жао му је било, и тако чим је стигао, а он још с врата удесио па сузи. Гледе ови шта је куму, ал' он само јеца па пита: „Где лежи сиромах? Њима је међу тим пре две недеље умрла баба, па су сви били у прнини.

„Та ко, бог с вама куме?“

„Та кума Јеврем“ — јецао је м. Тозгало.

„Па није он болестан!“

„Знам знам бог да му душу прости, знам да није

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом, или азбучним передом.

Испит — горка чаша, коју је најтеже испити оне заматорјевшем стипендисти, који све друге чаше јувачки испија.

Брашнара — Казнителни завод за несавесне свештенике. (Можда би се могла употребити и за несавесне школске надзорнике, т. ј. кад наше аутономне власти не би биле сувише долготерпељиве).

Паприка — Зачин, који неки људи не само што радо једу, него га радо и другима — у очи сипају.

Карактер — То је оно што ђаци не могу добити од сваког професора, већ само од онога, који то и сам има.

Коприва — Једини сатирички лист, који се не боји, да ће гром у њега ударити.

Кечига — Најпоснија риба. Јер сиромак никад не може да је укечи.

Запета — Vide мамуза.

Претплата — Животно буре кубуре српских листова, које се једва види од дуга (као год што се шума једва види од силних дрва).

више болестан. Смирио се јадник“ — па у плач. „А мени као да се предсказивало ноћас. Све неке врапчије главе снивам.“

Ови се убезбехули у кума. „Овде није чист посао! Та какав је Јеврем умр’о?“ те дај да шиљу по доктора, ал’ он веда. Они силом хоће, ал’ он не да и једва се кад год разабери и он и они шта је и како је, а он је одмах већ био на чисто чије је масло. Док се он обавестио и њима исприповедао, у том ево и Јеврема а м. Тозгало још сав уплакан.

„Шта је теби море, што си ти таки?“

„Е, шта ми је, дошао сам по тебе. Умр’о м. Салантаћ. Сирота дечица!“ — јер имао је двоје деце, сад само не знам дал’ мушке ил’ женске (ал’ тако је нешто било.)

„Та не говори! А мени као да се предсказивало ноћас, снивам све неке врапчије главе. Кад је умр’о?“

„Сад пре три сахата. Него облачи се па хајдемо одмах тамо!“

Он је међу тим већ намигнуо на ове друге, и они су видели да ће сад опет он да прави комендију, те су ћутали, и тако се ови опремише, седоше на кола па терај у Ц.

Кад су стигли до м. Салантаћеве куће, а ту весеље у највећем степеву. Јеврем је одмах видео да ту није

Порезно званије — Место, где људи чим пруже руку, осете такав бол, као да им је ко оштрим бријачем прсте порезао.

У обрану жена.

Вичете на жене наше
’нако на сва уста,
Ал вам вика вечно оста
Јалова и пушта.

Та наше су жене лепе,
И кротке, и смерне,
А са малим изузетком
И до гроба верне.

Па шта онда замерате?
Шта је жена крива?
Та она вам све о добру
И напретку снива.

Ко би нама, да њих нема,
Запражио чорбу?
Ко би нама мети’о комад,
Ма и цра, у торбу?

Ко ли би нас потсетио,
Да смо грешни људи?
Ко ли би нам укратио
Раскалашне људи?

Ко би други доказао
Грешност нашем мњењу?
Ко ли би нас привикнуо
Мудроме стрпењу?

даћа, него да га је овај хуљов преварио, ал’ сад већ шта је ту је. Уђу унутра, и д. богме да су сви избечили очи, кад су њих двоје видели. Међу тим м. Тозгало разјасни свима ствар, и сад тек настане „право“ весеље.

М. Салантаћ наздрави најпре свима присутним, па онда одмах „оној поштепородној души, која је сада сама у оној кући, на оном месту, где се он пре године дана први пут са м. Тозгалом упознати — није требао,“ а то је толико, колико м. Тозгалој жени, с којом се мало споречкао био, па сад ко бајаги да јој се умиле. „Многа ја љета!“ отег’о је Боца као — резанац, тако да је чак њој код куће — пресело.

После тога је Бода још једну песму отпевао (мислим о златној муви на дувару) ал’ тако „умилно,“ да су га сви замолили били да је још једаред — не пева. Ту сам био и ја ал’ не би опет за целу ову параду нико знао, да нису Нешу Бројиног — кад се већ навукео као ревка баре, па постао шаљив, те извукао испод Јеврема столицу, а он пао па свалио и астал и м. Салантаћеву жену која је носила каву, — да нису, дакле, њега избацили на поље, па ме замолио да их метем у новине, а ја опет готов на свашта (ко баба на кад), шта сам и знао друго, већ — као што видите!

Ко би нама забранио
Шкодљиве цигаре?
Ко би нама очистио
Наше буђеларе?

Ко ли би нас упознао
Са захтевом моде?
Ко ли би нас превезао
(Жедне) преко воде?

Ето вите, тушта посла,
За те „слабе“ стране, —
(Ил су слаби, који руже,
Или који — брапе?!?)

Др. Казбулбуц.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

При столу рећи ће мала Катица мајци својој:
„ала је ово врело, не могу да једем“, — нашто ће
јој њен још мањи, али флософскији брата довикну-
ти: „а зал ти немас ветал под носом, то и ја
па пили“!

Сви се грохотом насмејасмо на детињу досетку.

Др. Казбулбуц.

Мали Фрања веома је несташан. Ко је преко
подне код г. учитеља на ручку? Фрања. — Ко је
после школе мало притворен? Фрања. — Ко оно
пред учитељем осамљен стоји? Фрања. Еле, све
Фрања; па Фрања. — у свакој је чорби мирођија.
— Јуче га опет задржа учитељ до једног сата по
подне, али мораде и он остати у школи, јер иначе
неби ни једна клуца читава остала. — Уча мало
љутит, што и сам себе мора да казни, рећи ће Фрањи:
видиш ли, каква си хула, сад сви остали лепо ручају,
само ти и ја још смо ту. — Нашто ће мала мудри-
ца са свим озбиљно рећи. „Па хајдмо и ми,
господине!“

Др. Казбулбуц.

Наша мала Милка више се бавила код старе мај-
ке, него код своје рођене матере. Бива то свуда, да
деда и мајка превуку унуче тако к' себи, да ово у
сопственој кући постане само гост. Али овде је и
друга околност владала. Милкина мати беше сирота
удовица, деце доста, али у свему осталом владала је
оскудица. Неког празника остане мала Милка код
своје старе матере. Ова се договара са старијом ћер-
ком, шта да спреме за ручак, и да буде доста, и да
их не стане скупо. — Милче гледи из прикрајка, чује
материно „штокање“ и „довијање“, па ће са свим
безазлено рећи: „А како то? Ти ваздан мислиш, шта
ћеш да купиш, а мајка тек само узме кључ, тури
у фијоку, па — одма иде пазарити“!

Др. Казбулбуц. (Љубисав.)

Расејаност.

Мој комшија Милан био је једарел тако расејан, да
је тарану у супи дуго секао, мислећи да су резанци.

Т. Ахиловић.

„Блондин М. 2.“

У веселом друштву код „маковог кеца“, „диванило“
се о свачем. Кад већ пређоше преко свију политичких
питања браћа на дневни ред, заподену се говор о разним
вештинама, „кунстовима“, опсенама и томе подобна. Браца
Иса причао је, како је својима очима видео то и то „чу-
до“, ама му је, вели, најчудније било, кад је видео слав-
нога „Блондина“, како са завезаним очима на затегнутом
ужету корача, као по патосу. „То је „равнотежа!“ рећи
ће. — „Ех, чудна ми купуса!“ одговори му чика Пера
у кога је модно-дрвенкасти нос сведочио, да није душма-
нин никакве течности, која је за пиће, (изузимајући блу-
таву воду) „Ала ми је и то неки „кунст.“ То би умео и
ја. — Али нека се тај твој „Лондин“ напије ове руме-
нике, колико је на прилику ја дневно гутнем, па нека
проба са његовом „равнотежом“, да ли ће га по нашој
калдрми на ногама одржати, — овда је јунак, а оста-
ло све је трице и кучине!“ . . .

Причуо

Др. Казбулбуц.

Наградна загонетка.

(три слога.)

Ја сам главом слог вам први;
Е, шта ћемо кад је тако,
То обично људиштују
Где овако, где онако. . .
Други, трећи, слог сам био;
Још се сећам срећних дана,
Кад но бејаш са другови,
Ко пролетња бујна грана. . .
Цела реч вам лепо каже,
Где се чешће састајемо,
Па у смеју и у шали,
Опет брзо растајемо. . .
До виђења скоро дакле,
И ви стари и ви мали!
Па ко згодно одговене,
Тај добиће наш „Стармали!!!“

Др. Казбулбуц.

Епиграми.

Ен-Енгу.

Тек ако прећутим
Шта о теби слутим
И зла, што ти знам,
Можеш добит' само тако,
Друкчије никако
Кратак епиграм.

Икс-ипсилонгу.

Са песмама твојим
Врло ј' чудна ствар:
Песме су ти зелене,
Уједно и зреле
— Зеле за кошар.

Јоцеу.

Ти се увек једиш
Што се твоја жена Марта
Карта,
А она се увек једи
Што се њен муж Јоцка
Кодка.

Сима

Сима само хуче
Кад га жена туче;
Он не може да јој врати, —
Ал не за то што се боји,
Већем за то, што је пијан
Да једва и стоји.

Созонтије.

Созонтије често
На лутрију меће;
Али кога знаде
Замерит' му веће,
Што с' не пада од паметне,
Већ од луде среће.

Шишко

„Луда мачка.“

Невешта слушкиња у једној сеоској кући метнула над ватру коситреву чинију да у њој погреје рибу, па имајући друга посла у соби остави чинију над ватром и оде. Коситер се међу тим од ватре растопи и поцури преко огњишта доле.

Кад се девојка врати и опази рибу без чиније, вазани гласом танким: „Није ли та наша мачка луда! здједу појела, а рибу оставила!“

Св. Ј. Николић
митровчанин.

Овај свијет.

Овај свијет друго није
Већ велике теразије:
Што је лако, то се диже;
Што је тешко, пада ниже.

Мостарац.

Расејаност?

Код нас у Сремским Карловцима обичај је, а тако је и по многим другим српским крајевима, да се о божићу месе болачи, који представљају: сунце, месец, волове у јарму, краву, здравље, квочку са пилићи, в:ћњак и т. д. на и виноград. Један домаћин, коме је филоксера цео виноград потаманила, рече својој жени да му не меси „виноград“, кад га и нема више. Жена га је послушала увидевши и сама да је тако. — Други је опет рекао жени да му умеси „парлог“. Ово је истина, али жалосна истина, ал је и доказ, да Србин уме да се одшали и онда, кад му је најтеже.

Т. Ахиловић.

Кратак опис.

Мој пријатељ Н. бави се од неког доба у Бугарској; већ ми је и писао оданде. Он је имао среће, те је више пута видео принца („књџа“) Кобурга, па ми је нешто и о њему писао. Своје писмо завршује овако:

Што се тиче његова лика и спољашња изгледа, о томе немам каде да ти дуго пишем; задовољи се са ова два стиха:

Кад у уста задене цигару кабанос,
Не види се каба, него само нос.

Шишко.

Натпис на једном гробу.

Ој, човече праведниче,
Не жури се тако јако;
Дођи овом гробу ближе,
Ту с' одмори, постој малко!
У тишини овог гроба
Жандар Габор мртав лежи;
— Да мртав не лежи,
Реко би ти: бжи!

Ш.

Леп изговор новаца вреди.

Моја. Ти, Којо, не можеш казати: „*разилазиду ли се?*“ — ајде покушај.

Која. Е да, могу. „*Разидули се?*“

Моја. Ха, ха, ха! Виш да не можеш.

Која. Ал могу: „*разиладу ли се?*“

Моја. Та мани се, човече, кад не можеш.

Која. (Мисли се). Па не могу за то, јер то није правилно српски казано. Треће лице множине није: „*разилазиду се*“, него: „*разилазе се*“, — и мој језик не може да изрече оно што је неправилно. Чуј само: „*Разилазе ли се?*“ — то је правилно, па то могу да изречем.

Т. Ахиловић.

Жена мужу при поласку.

Стан човече да ти кажем,
стани па чуј и мој глас.
Непослушаш лепе речи
оклагија биће т' спас!

Биртије се ти окани
она није за твој деп;
Нека иду адвокати
и зават је њихов леп!

Ако хоћеш баш да пијеш,
донећемо литру две,
Па ћу и ја коју чашу
да не мораш ти баш све!

Ј. Воцин Мањин.

По њега увек добро.

Давно покојни поп Л. К. из Ковиља умео се увек наћи и свакој незгоди доскочити. Ако му који парохџан при крштењу донесе тврду ногачу, па се почне изговарати:

„Не замери, попо, што је редуша пренекла погачу!“
— он одговори :

„Ништа, ништа, има попа каде, а има и бритвицу, па ће по мало сецкати.“

Други пут му ко донесе и сувише мекану погачу, па се с тога почне правдати. — ал он му не да ни да све изговори, онда рекне :

„Ништа, ништа, попа и онако нема зуба.“

Он се увек знао ваћи, помоћи и утешити

Т. Ахиловић.

Нешто о Сими.

Сима има тридест лета,
Толко има, што би крио!

А за о-тих тридест лета
Под чиме ли није био.

Бивао је и под сумњом,
И под многим другим врагом,
Бивао је под конкурсом,
Бивао је под истрагом.

Био је и под прстеном
(Веривши се с драгом Јулчом),
Јуче беше под превесом,
— А данас је под папучом.

П.

Није шија него врат.

А. Твој земљак Илија Бркић, он је правник, је ли?

В. Није.

А. Ама јесте, он је правник.

В. Неће бити. Ја сам толико пута чуо да је јуриста.

Т. Ахиловић.

Рођен дан.

Једна госпоља овако освоји господу познанике.

— Изволте господо сутра код мене на вечеру, сутра славим мој шести рођен дан.

Сви су се чудили како то може да буде, кад су јој 24 године приписивали, а већ је и неколико година како је удата.

— Не чудите се — рече госпоља — ја сам једно несрећно створење, јер сваке 4. године славим свој рођен дан, пошто сам 29. фебруара рођена.

Широкобилац.

Наседаније.

— Господине, ви сте заиста срећан човек, имате свачега.

— До душе тако је, само сам у љубави несретан.

— Како молим?

— Знате, прву љубезницу однели ми у клостер, другу ми украде смрт, а трећу сам морао ја узети.

Брачна љубав.

Жена (дубоко уздануши) у постељи :

— О смрти где си, што не дођеш, да ме узмеш!

Нашто муж уздахне и рече :

— О господе, саслушај бар сад једаред речи твоје кћери.

Сећање на прошлост.

А Ово је оно место, где ме је приликом поплаве задесила несрећа. Овде сам изгубио моју покојну жену и кишобран — кишобран је још сасвим нов био.

Муж (у шетњи својој жени) видиш драга моја, ово је оно место, где тебе пре 15 година — нисам требао видети.

Широкобилац.

Прит'љ Маша.

Прит'љ Маша био је пуљ фале. Кад развезе о 48-смој, кад поведе о боју и јунаштву; (наравно: своје јунаштву); онда ни краја ни краја...

Био сам вам, вели, браћо, чак и у Италији; тамо де има цура лепших него у самоме Моблу; па смокава, па лимунова, па — свашта! Јео сам чак и „маргароне“, и „мароне“ и кестење... Возио сам се за мога века и на коли и на лађи и на ајзрибану, и на „форшпану“ и на „дилижанцу“, — али за једним жалим, не могу прежалити; а да ми је то доживити, ех, онда би задовољан умр'о, јер би могао на оном свету причати, да сам се возио боље него сам, бож' прости, свети Илија!...

Само једаред, да ми је да се повезем на томе врашком „делиграфу“, па ма не подер'о ових опанака!...

Др. Казбулбуц.

Одговори уредништва.

Г. Амф М. Припослата тужбеница јесте така, да се човек може неколико пута насмешити кад је чита, али не отскаче ни на коју страну од сличних саставака невештих, простих људи, којих би саставака могли на стотине наћи, кад би било вредно тим лист пунити. Али са озбиљне стране нашли смо у тој тужбеници једну реч, коју би могли наши речничари прибележити. Писац тужбе (прост човек) вели, како је некога у својој кући са неке кривице „окарисао“; а из смисла се види да тај глагол значи исто, што и „укорити“.

Окулићу. Изгледа нам да сте у тој ствари лично заинтересовани, а таки су нам дописи увек сумњиви, нарочито од људи, који се не сећају „Стармалог“ пре, док њих саме што не заболи.

Л. у Г. Пошлите, пак ћемо видети.

Новије књиге

послаше уредништву на приказ.

Веселе приповетке од Абуказема. У Новом Саду, издање српске књижаре и штампарије браће М. Поповића. 1889. Стр. 241. Цена 75 новч.

Све дужнике наше, којима смо нарочите карте разаслали, учтиво молимо да свако свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, јер ћемо за кратко време штампати имена свију оних, који нам што дугују за ову и за прошле године. Вересија је утукла многе листове, па нећемо ни ми моћи још дуго овако да нам листу дужници крвен подгризају. Зато нека сваки свој дуг одужи, кад ми своју дужност савесно чинимо издавајући овај лист без икакве користи своје.

ИЗДАВАТЕЉСТВО „СТАРМАЛОГ.“

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изуост учење) у основној школи — — — —	10 н.
Иза Часослова оупражненіе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучилицяхъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и допунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде датак: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 "
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 н.
" II.	60 "
Велика катавасија	1. — "
Мала катавасија	20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — "
Одабране народне песме за учење на изуост срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 н.
Нове метарске мере	10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижевски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ПЕТНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац добија комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

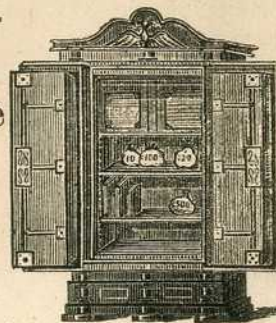
О Г Л А С И.

КАСЕ

по најновијој американској системи сигурне од ватре и харе из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

29—36

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Борђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.